

VÖRÖS ISTVÁN

Negyedik bakonymérői elégia

*Feltörtem a szomszéd postaládát.
Észrevettem, hogy nekem szóló,
régi levelek vannak benne.
Mikor a zár engedett
és potyogni kezdett a sok
reklámújság meg boríték,
bennem is fölszakadt valami
a múltból, mint a csecsemőmirigy
egy tizenöt éves fiúban,
aki keresztülússza a medencét,
és úgy hal meg, hogy
meg se fullad.
A tüdejében nincs víz.
Bontogattam a leveleket.
Olvastam, amit tavaly kellett
volna. Most újra négy
éves vagyok. Kint decemberi
sötét. A mikulás és egy
krampusz hideget és
füstszagot hozva
benyomulnak a szobába
az alacsony ajtón.
A mikulás is félelmetes.
Vattaszakálla, mint a színhibás
békanyál. A narancsra, amit ad,
rá se merek nézni. A krampusz
csupa fekete harisnya, a lánc
csörög. Mindketten filozófusok.
Azt kérdezik, jó voltam-e.
Én Platón vagyok, mondja,
én Spinoza, egészíti ki.
Nem voltam jó, föltörtem*

*egy postaládát, mikor
lesz az még, nevetnek,
a kályhában dörmög a tűz,
segítségért kiált a fa, de a szén
csak kényelmesen a másik
oldalára fordul, ez történik
mindenkivel. A levegőző
nyíláson piros fény vetül
a falra, a mikulás árnyéka
tisztán kirajzolódik.*

*Vérnarancs, mondom, a leve
végigcsorog a karomon, a lélek
egyedül megismerésre vágyakozik,
mondja a krampusz és én
most csakugyan megismerem:
a nagy lány a szomszéd
utcából, aki sakkozni
tanított, a megismerés
elrémít, mint az udvarra
esett gyújtóbomba.*

*Évekkel később az utcáról
egy rakéta haladtát figyeltük
az égen. Jól látható volt
a fémes test, a kicsapó tűzsugár.*

*Talán volt egy délután, mikor
a rádiójeleket pusztán a haj-
szálaimmal érzékelné tudtam.*

*Csak egy lépés lett
volna, hogy a két kedvesnővérnek,
akiknek még a kerítésről
is Dícsértesség!-kel kellett
köszönni, elmondhassam:*

Beszéltem Vele!

*Mit üzen? – kérdezték
volna. Hogy ne kívánjuk
a gazdagságot és ne
kívánjuk a szegénységet,*

*mondtam és közben lekászálódtam
volna a kerítésről, míg ők
kétkedve figyelnek. És belelátok
akkor a gondolataikba.
A szeretetről, sajnós, semmi,
mondom. A magas, sovány
sír, az alacsony, kövér
megsimogatja a fejem, jól van,
ne olvasd el az üzenetet,
csak add át. De hát
nem is tudok olvasni.
Tudom. És dőlni kezdett
volna a számból a szó. Az emberi
lélek igen sok dolgot
képes észrevenni. Válogatom
a vízvezetékszerelő névkártyáját,
több éves választási
röplapokat. A boldogság
nem az erény jutalma,
hanem maga az erény,
mondja az alacsonyabb
kedvesnővér, ő fog később
meghalni, tudom, de hálából
a dicséretért nem árulom
el nekik. Föl kell törni
bizonyos zárat, be
kell kukkantani saját
képtelenségeink mögé.
Miért vagyok halandó,
kérdeztem a nővérektől,
de közben meghaltak,
Úristen, lengenek az évek,
mint mosogatórongy
a műanyag csipesz
szájában. A faágon kalitka,
benne zöld papagáj,
mindig valami mást csinálunk,*

*mint ami a feladatunk,
mindig a szomszéd lédában
a fontos levelek. A papagáj
föltöri a kalitka ajtaját, kimegy
a macskához, aki beszélni akar
vele.*

DINU CÂMPEANU